

La darrera copa

‘**La vida material**’ de Marguerite Duras és un llibre curtíssim dictat a Jérôme Beaujour i reescrit, en part, per ambdós. Sempre conserva l’alè de la conversa, l’esperit de la parla, la bombolla del record, l’ou publicat en francès en 1987 i ara l’ha traduït David Ilig al català a Club Editor. El temps no ha passat en va. El volum no és pas una novel·la ni tampoc unes memòries però té el valor equívoc d’evocar la vida tèrbola i lluminosa d’una dona baixeta que escrivia novel·les fumoses que eren adaptades al cinema, com ara *L’amant*. La fluència del llibre s’assembla més al curs baix del riu, amb remots records de la infantesa a la Conxinxina, al peu de la lletra. És un llibre fosc.

En aquest sentit, la brutal sinceritat sobre les coses íntimes i tèrboles connecta amb certa literatura d’ara que podríem dir-ne de bugada. La intimitat, els vòmits de l’alcohol, els llençols bruts, les cambres d’hotel a la vora del Loire, els estius sola a Neauphle.

La passió, tota francesa, per les paraules s’esgota en ella mateixa. Empírics com som no acabem d’entendre com en francès calen tres lletres –tres vocals– per a un sol so. L’idioma es perd en la voluptuositat dels sons i la luxúria de les grafies. En conjunt, aquestes memòries dictades de la Marguerite Duras em susciten tot de preguntes a les quals no trobo resposta: en general la Marguerite Duras quin efecte de claredat produeix? Per què l’hem de llegir?

Sí que hi ha una polpa sucosa en la seua reflexió sobre la casa, situada a anys llum d’*Una cambra pròpia* de Virginia Woolf. Per a Duras la casa és com un iot, com un vulxell que reclama una enorme energia de mantenir net, en perfecta netedat. Una netedat malaltissa, supersticiosa que té a veure amb la subsistència en una casa primordial de la infància, a set hores del primer poble blanc, a Indoxina.

La relectura dels episodis més sincers –potser els més brillants que contenen o analitzen l’alcoholisme– produeixen una impressió de fonda confusió que solen imantar el lector; sobretot en els episodis de sexualitat, sempre borrosos i eròtics, i els de depressió, també força suggeridors, però xucladors i destructors com els cants de les sirenes.

Als estudis literaris de francès, la Marguerite Duras era la dona filla del món colonial que ja no existeix. Ni el nom: Indoxina. Escriu sobre Hanoi, del qual havia parlat poc, de Vinh Long: Laos i l’actual Vietnam hi apareixen d’una manera velada pel pas dels anys. Un record llunyà de la infància. La distància temporal i geogràfica converteixen el riu Mekong en un ample espai mític en què els homes joves blancs i les dones casades vivien històries d’amor tràgiques, o suïcidis a Luang Prabang.

Llibre amanós i editat en format retro, em produeix una rara confusió que només puc compartir amb els lectors, sense adverbis.

**LA BRUTAL SINCERITAT
SOBRE LES COSES
ÍNTIMES I TÈRBOLES
CONNECTA AMB
LITERATURA DE BUGADA**